

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

O CORNO

Espanya, 2023

Direcció: Jaione Camborda

Guió: Jaione Camborda

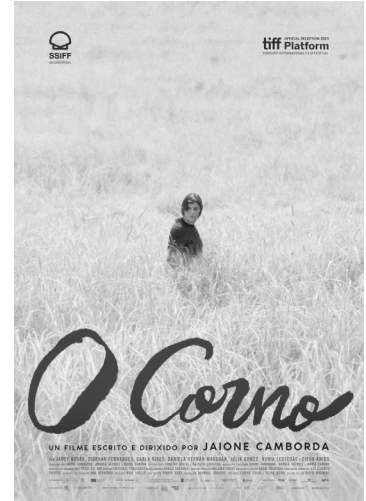
Intèrprets: Janet Novás, Diego Anido, Julia Gómez, Carla Rivas

Durada: 103 min

Gènere: drama

Idioma: gallec

Data d'estrena: 13/10/2023

Donar compte de l'experiència del part

L'experiència del part no s'ha fet gaire present en el cinema. Potser perquè parir ho poden fer dones. En el cinema clàssic està en el·lipsi, així com pràcticament hi és tot embaràs. Però tampoc se'n va ocupar el cinema modern, encara fet majorment per homes que volien filmar dones amb un aspecte fascinant. No es tracta tant de mostrar pròpiament com neix una criatura, sinó de donar compte d'una experiència. D'aquí, no és per res que Jaione Camborda enceti *O Corno* amb una llarga seqüència en què una actriu (Julia Gómez) interpreta una dona en el moment de parir. De fet, és una mena de declaració. Aprofitant que Julia Gómez feia poc que havia tingut una criatura, amb les sensacions encara vives, i recordant-ne la pròpia experiència, Camborda ho mostra d'una manera realista i, com diu ella mateixa, com un acte animal, però també havent-hi calidesa humana: una altra dona (Maria) assisteix el part amb atenció i calidesa. Hi ha dolor, crits i suor, però també hi ha pauses i una expectació amb alguna cosa exultant. S'ha de dir que, en la ficció aportada per una directora basca vinculada a l'anomenat "novo cinema galego", el part té lloc en una casa de l'illa d'Arousa l'any 1971.

La llevadora no ho és de manera professional. Guanyant-se la vida com a marisquera, Maria ajuda les dones del lloc a parir (i, en alguns casos, a evitar haver de fer-ho) mentre manté una relació viva i sàvia amb la naturalesa. Interpretada per la ballarina Janet Novás, que debuta en el cinema amb gestos fins i ulls expressius, Maria ajuda una noia a avortar. Les conseqüències de la pràctica forçosament clandestina d'un avortament fan que, després d'una nit de revetlla que passa joiosament amb un mag, Maria hagi de fugir de l'illa cap a Portugal. Una travessia d'amagat per mar, boscos i rius fins a travessar la frontera vigilada per la Guàrdia Civil: la narració transcorre al final del franquisme, però es vol fer palpable que la repressió del règim continuava viva. Maria, doncs, és una dona en perill a la qual Camborda, fent un cinema

físic amb misteri, vol salvar per la dignitat mateixa del personatge i per una actitud de resistència davant de les formes de control i càstig del cos de les dones. En el film, tot passa pels cossos, sobretot els de les dones, amb els desigs i les pors, els plaers i els dolors. D'aquesta manera, Camborda continua explorant en experiències de dones després de fer-ho en diversos curts i en el seu primer llargmetratge, *Arima*, una enigmàtica pel·lícula entre el somni i el malson. I ho fa amb una intensitat, a través de plans tant breus com potents, que ha fet que *O Corno* sigui una justa guanyadora de la Petxina d'Or en la recent última edició del festival de Sant Sebastià: la primera pel·lícula gallega i la primera dirigida per una dona de l'Estat Espanyol que ha obtingut aquest reconeixement. Una nova mostra de com les dones directores aporten diferents (i enriquidores) visions, sensibilitats i experiències al cinema. Això mentre que també s'ha de tenir present el paper que hi estan jugant les dones productores, com ara les d'*O Corno*: Andrea Vázquez i Maria Zamora, que abans han ajudat a fer possibles, respectivament, *O que arde* i *Alcarràs*.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona